

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/100/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215205151
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1215205151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: 1. FC TATRAN, a. s., IČO: 36 503 975, Prešov, Čapajevova 47, zastúpený spoločnosťou: PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKÁ KANCELÁRIA, spol. s r. o., skrátený názov PPAK s. r. o., IČO: 36 492 086, Prešov, Masarykova 13, v mene ktorej koná JUDr. Patrik Palša, proti žalovanému: Slovenský futbalový zväz, IČO: 00 687 308, Bratislava, Trnavská cesta 100, zastúpený spoločnosťou: soukeník - štrpka, s. r. o., IČO: 36 862 711, Bratislava, Strážnická 8141/5, v mene ktorej konajú JUDr. David Soukeník, LL.M a JUDr. Peter Štrpka, PhD., o preskúmanie zákonnosti postupu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 9. apríla 2018, sp. zn. 66S/1/2015, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 9. apríla 2018, sp. zn. 66S/1/2015, **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 9.4.2018, sp. zn. 66S/1/2015, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby podanej na Krajský súd Prešov (postúpenej na bývalý Okresný súd Bratislava II dňa) dňa 10.12.2013, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal preskúmania zákonnosti jeho postupu a rozhodnutia záujmovej samosprávy. V žalobe žalobca dôvodil, že postupom a rozhodnutiami disciplinárnej komisie Slovenského futbalového zväzu, skrátené „SFZ“ a odvolacej komisie SZF (t. j. žalovaného) sp. zn. F., zo dňa 21.10.2013, ktorým bolo potvrdené uznesenie disciplinárnej komisie SFZ č. XXX, zo dňa 17.10.2013, bol žalobca ukráteným na svojich právach uložením disciplinárneho opatrenia, ktorým bolo zastavenie pretekárskej činnosti A družstva dospelých ich futbalového klubu až do splnenia uloženej povinnosti. Uviedol, že podľa konštantnej judikatúry súdov disciplinárne konanie sa považuje za typ konania, ktorého výsledok môže závažným spôsobom zasiahnuť do práv fyzických a právnických osôb. Poukázal na ustanovenie § 244 ods. 2, ods. 3, § 247 ods. 1 a § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Mal za to, že žaloba je proti predmetným rozhodnutiam prípustná, napriek tomu, že výrok uznesenia disciplinárnej komisie SFZ č. XXX je formulovaný tak, že disciplinárne opatrenie sa ukladá formou predbežného opatrenia, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolacia komisia žalovaného viackrát uviedla, že ide o rozhodnutie vo veci samej, teda o konečné rozhodnutie. Podobne odvolacia komisia žalovaného uviedla, že vo vzťahu k uzneseniu disciplinárnej komisie bolo uložené disciplinárne opatrenie a nie predbežné opatrenie, resp. že konečné rozhodnutie prišlo až po zrušenom predbežnom opatrení disciplinárnej komisie žalovaného. Žalobca je akciová spoločnosť, je vlastníkom futbalového klubu a členom žalovaného.

Žalovaný je záujmovou samosprávou podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov, ktorého orgány rozhodovali o veci.

2. Súd prvej inštancie právne odôvodnil napadnutý rozsudok ustanoveniami § 15 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov platného a účinného v rozhodnom čase, § 470 ods. 1 až ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a § 2 ods. 1 a § 4 písm. c) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), pričom vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že z predloženého spisového materiálu žalovaného je zrejmé, akým postupom a na základe akých skutočností žalobca v disciplinárnom konaní konal a rozhodoval. Námietky žalobcu týkajúce sa vedenia spisu, jeho žurnalizácie a archivácie, či označenie žalobcu v disciplinárnom konaní nemali žiadny relevantný vplyv na postup a rozhodovanie vo veci disciplinárneho konania voči žalobcovi. Žalobca sa mal možnosť k podnetu na disciplinárne konanie písomne vyjadriť, čo aj využil, pričom žiadal nezačať disciplinárne konanie a ak bolo začaté, tak ho zastaviť a neuviedol, že sa chce na prerokovaní disciplinárneho previnenia zúčastniť a taktiež podal voči rozhodnutiu disciplinárnej komisie odvolanie. Zároveň skonštatoval, že žalobca si po uložení disciplinárneho opatrenia splnil povinnosť uloženú mu rozhodcovským rozsudkom vo vzťahu k p. L. a uhradil mu priznanú sumu, t. j. disciplinárne opatrenie uložené žalobcovi bolo vykonané. Preto dospel k záveru, že žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie žalovaným bolo uložené v súlade príslušnými ustanoveniami Disciplinárneho poriadku žalobcu a žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú. V prvom rade sa súd prvej inštancie vysporiadal s protichodnou argumentáciou strán sporu, či sa jedná alebo nejedná o vec správneho súdnictva. Skonštatoval, že podľa ustanovenia § 2 ods. 1 S.s.p. (predtým § 244 O.s.p.) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Podľa § 4 písm. c) S.s.p. orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú orgány záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaný je orgánom záujmovej samosprávy, ktorý má právnu formu občianskeho združenia založeného podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov. Je tiež nepochybné, že žalobca žalobu podal v zmysle ustanovenia § 15 zákona č. 83/1990 Zb. a o združovaní občanov v zákonnej lehote 30 dní ako člen združenia, ktorý nesúhlasí s rozhodnutím orgánov združenia, a to disciplinárnej komisie a odvolacej komisie, ktoré sú obe na základe stanov SFZ orgánmi žalobcu. Z napadnutého rozhodnutia vydaného odvolacou komisiou SFZ č. F., dňa 21.10.2013 vyplýva, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok. Ak ustanovenie § 15 zákona o združovaní občanov hovorí o súdnom prieskume rozhodnutí združenia, treba ním chápať právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžnč/1/2010). Súdnemu prieskumu môžu byť podradené rozhodnutia orgánov záujmovej samosprávy, ak rozhodujú o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, avšak musí ísť o rozhodovanie v oblasti verejnej správy. V predmetnej veci však ide o rozhodovanie o právach a povinnostiach členov združenia, ktoré bolo zverené do kompetencie orgánov združenia stanovami a disciplinárnym poriadkom združenia. Preto nemôže ísť o prieskum vo veciach správneho súdnictva a konanie podľa S.s.p. (predtým piatej časti O.s.p.). Preto sa môže žalobca domáhať súdnej ochrany podľa príslušných ustanovení C.s.p. s poukazom na ustanovenie § 15 v čase podania žaloby platného zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov. S poukazom na vyššie uvedené sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalovaného, že v prejednávanej veci sa nejedná o vec správneho súdnictva a ako vyplýva z ustanovenia § 15 zákona o združovaní občanov, príslušným na konanie je okresný súd. Pokiaľ ide o námietky žalobcu, ktorými žiadal preskúmať napadnuté rozhodnutie v tom smere, že nebolo vydané v súlade s internými predpismi, t. j. disciplinárnym poriadkom žalovaného, ako aj námietky voči predloženiu neúplného a nezažurnalizovaného spisu, z ktorého dôvodu súd nemôže preskúmať postup žalovaného pri rozhodovaní, tieto konajúci súd vyhodnotil ako nedôvodné a nepreukázané. Dôvodil, že ako vyplýva z uznesenia disciplinárnej komisie č. XXX a z priloženého spisového materiálu žalovaného, podnet na disciplinárne konanie bol daný zo strany p. L. z dôvodu nevykonania rozhodcovského rozsudku. Disciplinárna komisia žalovaného dňa 21.10.2013 rozhodla s poukazom na ustanovenie článku 9 bod 1. prílohy č. 2 k disciplinárnemu poriadku žalovaného za nevykonanie rozhodnutia orgánu SFZ, rozhodcovského rozsudku č. XX/XX/RS o disciplinárnom opatrení, a to zastavení pretekárskej činnosti A družstva dospelých od 21.10.2013 až do dňa splnenia uloženej povinnosti. Možnosť uloženia takéhoto disciplinárneho opatrenia vyplýva priamo z disciplinárneho poriadku žalovaného (príloha č. 2, článku 9 bod 1.). Prvoinštančný súd uzavrel, že vykonaným dokazovaním žalobca ničím nepreukázal, že by

bol v čase uloženia disciplinárneho opatrenia vykonal rozhodnutie orgánu SFZ (rozhodcovský rozsudok č. XX/XX/RS) alebo, že by bola príslušným orgánom odložená vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Tvrdil len, že podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a ústavnú sťažnosť. Žalobca takéto skutočnosti v spore ani netvrdil a sám uviedol, že povinnosť uloženú mu rozhodcovským rozsudkom splnil až po zamietnutí jeho odvolania odvolacou komisiou SFZ. Preto bolo podľa súdu prvej inštancie nepochybné, že v čase uloženia disciplinárneho opatrenia existovali dôvody na jeho uloženie vo vzťahu k žalobcovi, pričom takúto možnosť predvídal samotný disciplinárny poriadok, a preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že uložené disciplinárne opatrenie bolo žalobcovi uložené za skutok, ktorý nevykazuje znaky disciplinárneho previnenia a uložené disciplinárne opatrenie je neprimerané. Taktiež nie je možné konštatovať, že uvedené disciplinárne opatrenie bolo uložené žalobcovi v rozpore s internými predpismi žalovaného, a to disciplinárnym poriadkom žalovaného. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z rozhodnutia odvolacej komisie SFZ. Pokiaľ žalobca namietal, že ako uviedla aj disciplinárna komisia samotná, išlo o rozhodnutie predbežnej povahy a uložiť disciplinárne opatrenie zastavenia pretekárskej činnosti bolo možné najviac na 4 súťažné stretnutia a že odvolacia komisia nesprávne procesne rozhodla o zamietnutí ich odvolania, tieto skutočnosti sú podľa názoru súdu prvej inštancie nedôvodné. Pokiaľ ide o namietanú skutočnosť, že disciplinárna komisia disciplinárne opatrenie uložila formou predbežného opatrenia podľa čl. 14 ods. 4 disciplinárneho poriadku, tak touto skutočnosťou sa už zaoberala odvolacia komisia žalovaného a vo svojom rozhodnutí jednoznačne uviedla, že sa nejedná o predbežné opatrenie, ale o disciplinárne opatrenie, ako uloženú sankciu za nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z rozhodcovského rozsudku. Táto skutočnosť napokon vyplýva aj zo samotného znenia ustanovenia článku 9 bod 1. prílohy č. 2 disciplinárneho poriadku, podľa ktorého bolo disciplinárne opatrenie disciplinárnou komisiou uložené a z ktorého jasne vyplýva, že pri jeho uplatnení sa uvoľní činnosť družstvu až po vykonaní uloženého disciplinárneho opatrenia. Preto odvolacia disciplinárna komisia SFZ správne rozhodovala v súlade s čl. 27 písm. b) disciplinárneho poriadku SFZ. Nie je preto dôvodné tvrdenie žalobcu, že odvolacia komisia SFZ mala rozhodovať podľa čl. 27 písm. a) disciplinárneho poriadku SFZ. Z rozhodnutia disciplinárnej komisie, ako aj odvolacej komisie žalovaného vyplýva, na základe akých konkrétnych ustanovení disciplinárneho poriadku rozhodla, preto tieto rozhodnutia nemožno považovať za nezrozumiteľné a zmätočné, ako tvrdí žalobca. Pokiaľ žalobca namietal jeho nesprávne označenie v rozhodnutiach žalovaného, súd prvej inštancie uviedol, že táto skutočnosť nemala žiadny vplyv na správnosť, resp. nesprávnosť predmetných rozhodnutí žalovaného a ich prípadnú zameniteľnosť, nakoľko z uvedeného označenia FC Tatran Prešov bolo dostatočne zrejmé, o aký subjekt v konaní sa jedná, t. j. o ktorý športový klub ide.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že nakoľko bol v konaní úspešný žalovaný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., t. j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací dôvod podľa písm. f/ citovaného ustanovenia žalobca odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nemal k dispozícii pri rozhodovaní o veci disciplinárny spis, len akúsi jeho časť, či akúsi jeho „torzo.“ V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalovaný predovšetkým nedodrжал svoje vlastné interné predpisy, a to nielen pri vedení konania a pri rozhodnutí o veci, ale aj tým, že riadne nezaložil a nevedol spis a následne ani nearchivoval spisový materiál spôsobom podľa vtedy platných Stanov SFZ a vtedy platného Disciplinárneho poriadku SFZ. Z obsahu spisu podľa odvolateľa vyplýva, že žalovaný súdu predložil neúplný a nezažurnalizovaný spisový materiál. S poukazom na rozhodnutie č. X. namietol, že v spisovom materiály predloženom žalovaným absentuje interným predpisom žalovaného predpokladaná dokumentácia disciplinárneho konania, keďže chýba akýkoľvek údaj o časovej (dátum) postupnosti prijatia a žurnalizovania jednotlivých listín. Na strane žalovaného preukázateľne absentuje už len samotný zápis (zápisnica), ktorý je z rokovania povinná vyhotovovať disciplinárna komisia a ktorý obsahuje všetky podstatné údaje o priebehu a záveroch disciplinárneho konania a ktorý podpisuje predseda komisie alebo ním poverený člen. Spisový materiál, ktorý predložil súdu žalovaný nezačína nejakým návrhom či podnetom, ale dokonca prvým listom „spisu“ má byť podanie žalobcu zo dňa 30.9.2013, z ktorého ani nevyplýva skutkový či právny súvis s tzv. konečným rozhodnutím OK SFZ zn. OK/X/XXXX

a veci uznesenia č. XXX DK SFZ. Odvolateľ namietať závery uvedené v bodoch 29. a 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že predmetom žaloby a konania pred súdom prvej inštancie predsa boli uznesenie č. XXX Disciplinárnej komisie Slovenského futbalového zväzu zo dňa 17.10.2013 a rozhodnutie Odvolacej komisie Slovenského futbalového zväzu sp. zn. OK/X/XXXX, zo dňa 21.10.2013. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) žalobca v súvislosti s ústavným princípom právnej istoty (čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky) poukázal aj na ním predložené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj na rozhodnutie tunajšieho súdu v podobnej veci vedenej tunajším súdom pod sp. zn. 50S/1/2014. Ak súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že námietky žalobcu týkajúce sa vedenia spisu, jeho žurnalizácie a archivácie, označenia žalobcu v disciplinárnom konaní nemali žiadny relevantný vplyv na postup a rozhodovanie vo veci disciplinárneho konania voči žalobcovi, iste mali relevantný vplyv na postup a zákonnosť rozhodovania a rozhodnutia súdu prvej inštancie o veci samej. Na záver poukázal na uznesenie č. XXX Disciplinárnej komisie Slovenského futbalového zväzu zo dňa 17.10.2013 a rozhodnutie Odvolacej komisie Slovenského futbalového zväzu sp. zn. OK/X/XXX, zo dňa 21.10.2013 a na samotné dôvody žaloby zo dňa 10.12.2013, ktoré boli a sú spôsobilé nielen ako celok, ale aj samostatne či jednotlivito byť dôvodom na ním v petite žaloby uvedený či navrhovaný postup vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie a teraz odvolacieho súdu. Podľa názoru žalobcu nesprávnosť a nezákonnosť rozsudku súdu prvej inštancie a dôvodnosť žaloby, okrem iného, vyplýva nielen z postupu a rozhodnutia žalovaného, ale aj z interného dokumentu žalovaného zo dňa 16.10.2013, označeného ako „žiadosť o písomné vyjadrenie k odvolaniu,“ ktorý sa nachádza medzi listinným materiálom, ktorý žalovaný súdu prvej inštancie v decembri 2017 predložil ako svoj originálny „spis.“ Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že uznesenie č. XXX Disciplinárnej komisie Slovenského futbalového zväzu zo dňa 17.10.2013 a rozhodnutie Odvolacej komisie Slovenského futbalového zväzu sp. zn. OK/X/XXXX, zo dňa 21.10.2013 v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/, d/ a e/ O.s.p. zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a žalobcovi priznať náhradu trov konania, resp. uložiť povinnosť žalovanému nahradiť žalobcovi preukázateľne vzniknuté, odôvodnené a účelne vynaložené trovy celého (vrátane odvolacieho) súdneho konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu v prvom rade poukázal na skutočnosť, že nemožno rozhodnúť v zmysle petitu, ktorý žalobca v odvolaní uviedol. V zmysle § 473 C.s.p. bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený Občiansky súdny poriadok a v zmysle § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí Civilný sporový poriadok aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nie je oprávnený aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré poukazuje žalobca v odvolaní, keďže tieto ku dňu 1.7.2016 stratili platnosť a nie sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Navyiac, žalobca poukazuje na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktoré boli súčasťou právnej úpravy správneho súdnictva, pričom ako žalovaný v tomto vyjadrení uvádza nižšie, rozhodovanie v predmetnej veci nepatrí do správneho súdnictva. Žalobca odvolanie odôvodnil s poukazom na skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napriek skutočnosti, že podľa žalovaného z obsahu odvolania nemožno dostatočne určito stanoviť, akými skutočnosťami žalobca odôvodňuje aplikáciu vyššie uvedených ustanovení Civilného sporového poriadku, žalobca v odvolaní poukázal najmä na údajnú absenciu disciplinárneho spisu v predmetnej veci, že žalovaný súdu predložil neúplný a nezažurnalizovaný spisový materiál k disciplinárnemu konaniu a poukázal na rozhodnutie v obdobnej veci vedeného pod č. k. 50S/1/2014-217, zo dňa 5.2.2016 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ/40/97, zo dňa 17.10.1997, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 66/1998. S námietkami žalobcu o vedení a neúplnosti disciplinárneho spisu žalovaný vyjadril nesúhlas a poukázal na to, že disciplinárny spis, viažuci sa ku skutku - nevykonanie rozhodnutia Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu č. 19/12 RS, zo dňa 3.6.2013 a súvisiacemu rozhodnutiu Disciplinárnej komisie Slovenského futbalového zväzu č. XXX, zo dňa 17.10.2013 a rozhodnutiu Odvolacej komisie Slovenského futbalového zväzu č. OK/X/XXXX, zo dňa 21.10.2013, je súčasťou súdneho spisu. Žalovaný zároveň poukázal na to, že disciplinárny spis v predmetnej veci je vedený v súlade s internými normami žalovaného. Z uvedených dôvodov podľa názoru žalovaného vyhodnotil (bývalý) Okresný súd Bratislava II námietky žalobcu v napadnutom rozsudku ako nedôvodné a nepreukázané. Jeho námietky týkajúce sa samotného disciplinárneho spisu vychádzajú z nesprávneho právneho názoru žalobcu, že preskúmvanie napadnutých rozhodnutí Disciplinárnej komisie SFZ a Odvolacej

komisie SFZ má byť procesne podriadené pôsobnosti S.s.p., ktorý aj v dôsledku predchádzajúcej súdnej praxe kladie prísnejšie formálne podmienky na spôsob a formu rozhodovania orgánov verejnej správy. Žalovaný je právnickou osobou, založenou vo forme občianskeho združenia podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov a podľa právnej úpravy účinnej do 30.6.2016, sa člen občianskeho združenia mohol v zmysle § 15 citovaného zákona domáhať súdnej ochrany v prípade rozhodnutí niektorého z orgánov občianskeho združenia, ktoré možno považovať za nezákonné alebo odporujúce stanovám združenia. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že vyššie citované ustanovenie neustanovovalo ďalšie kritériá pre rozhodnutia orgánov občianskych združení (s výnimkou kritéria, že muselo ísť o konečné rozhodnutie a nebolo proti nemu podľa stanov občianskeho združenia možné podať opravný prostriedok), ktoré na základe návrhu člena občianskeho združenia podliehali súdnemu prieskumu. Súdna prax však s použitím teleologickej redukcie dokonca obmedzila aplikáciu uvedeného ustanovenia len na niektoré rozhodnutia orgánov občianskych združení; odkázal pri tom príkladom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 23/2016-19 zo dňa 14.1.2016). Na podporu uvedeného výkladu poukázal aj na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky. Zároveň uviedol, že domáhať sa súdnej ochrany podľa vyššie citovaného ustanovenia zákona o združovaní občanov bolo možné proti konečnému (právoplatnému) rozhodnutiu orgánu akéhokoľvek občianskeho združenia, bez ohľadu na skutočnosť, či takéto rozhodnutie bolo možné vnímať ako rozhodnutie správneho orgánu alebo nie. V prípade, ak takéto rozhodnutie bolo možné vnímať ako rozhodnutie správneho orgánu, vznikala určitá dualita súdnej ochrany, keď sa dotknutý člen občianskeho združenia mohol domáhať súdnej ochrany v zmysle § 15 zákona o združovaní občanov v znení účinnom do 30.6.2016, ale tiež súdnej ochrany v zmysle piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. Podstatným kritériom pre rozlíšenie, či takéto rozhodnutie orgánu občianskeho združenia možno vnímať ako rozhodnutie správneho orgánu, bolo posúdenie, či išlo o rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. V rámci správneho súdnictva totiž bolo v zmysle § 244 ods. 1 O.s.p. možné preskúmať len zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Uvedené rozlíšenie malo vplyv aj pre zistenie vecnej príslušnosti konajúceho súdu. Vyššie citované ustanovenie § 15 zákona o združovaní občanov bolo zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2016, z uvedeného zákona vypustené. V tejto súvislosti sa vo všeobecnej časti dôvodovej správy uvádza: „Navrhuje sa tiež vypustiť z právnych predpisov ustanovenia, ktorými sa pripúšťal súdny prieskum v správnom súdnictve s výnimkou prípadov, kedy je na podanie správnej žaloby určená kratšia lehota, alebo ak podanie správnej žaloby má odkladný účinok. Možnosť podať správnu žalobu, ktorá má charakter súdneho prieskumu, totiž vyplýva priamo zo Správneho súdneho poriadku a v osobitných predpisoch by tak bola duplicitnou a také ustanovenie by bolo nadbytočným.“ Zároveň došlo s účinnosťou od 1.7.2016 k rozdeleniu pôvodne jediného procesného predpisu upravujúceho postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní (Občiansky súdny poriadok) na viacero procesných predpisov upravujúcich osobitne postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (Civilný sporový poriadok), postup súdu, účastníkov a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní iných vecí (Civilný mimosporový poriadok), konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve (Správny súdny poriadok). Správny súdny poriadok však bol do Národnej rady Slovenskej republiky predložený v inom znení ako bol napokon národnou radou schválený. V tejto súvislosti je potrebné upozorniť na pôvodné znenie ustanovení § 391 ods. 1 až ods. 3 vládneho návrhu zákona Správny súdny poriadok. Správny súdny poriadok, ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016, rovnako ako Občiansky súdny poriadok definuje okruh rozhodnutí, ktoré podliehajú prieskumu v správnom súdnictve. zmysle § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že úmyslom zákonodarcu bolo vylúčiť preskúmvanie akýchkoľvek rozhodnutí občianskych združení v rámci správneho súdnictva a umožniť len prieskum tých rozhodnutí občianskych združení, ktoré možno v zmysle § 3 ods. 1 písm. b/ Správneho súdneho poriadku považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy, čo v prípade orgánov záujmovej samosprávy znamená, že musí ísť o rozhodnutie takých orgánov záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy. Činnosť žalovaného a jeho orgánov, či už Disciplinárnej komisie Slovenského futbalového zväzu alebo Odvolacej komisie Slovenského futbalového zväzu však nemožno považovať za činnosť v oblasti verejnej správy. Právne postavenie žalovaného je okrem zákona o združovaní občanov a Stanov žalovaného upravené aj v zákone č. 440/2015 Z. z. o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 354/2016 Z. z. (ďalej len „zákon č. 440/2015 Z. z.“). Žalovaný sa považuje za športovú

organizáciu a športový zväz, ktorý je Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky uznaný za národný športový zväz. Žalovaného je možno chápať ako súkromnoprávnu korporáciu bez významnej existencie správy vecí verejných. Zákon č. 440/2015 Z. z. síce v § 2 definuje verejný záujem v športe, avšak zo žiadneho ustanovenia Zákona č. 440/2015 Z. z. nemožno vyvodiť, že by tento zákon Žalovanému zveril v rámci disciplinárneho konania nad svojimi členmi rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy, keďže oblasť športu ako celok nemožno považovať za oblasť verejnej správy. Podľa názoru žalovaného preskúmať v správnom súdnictve teda možno za určitých okolností aj rozhodnutie orgánu občianskeho združenia, avšak výlučne v prípade, ak zákon tomuto občianskemu združeniu zveruje rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy. Teda v takom prípade by muselo občianske združenie, v rámci zákonom prenesenej kompetencie, na svoje rozhodnutie zo zákona aplikovať procesné postupy stanovené zákonom a ako správny orgán by muselo viesť vo veci administratívne konanie so všetkými jeho dôsledkami. To, že združeniu alebo jeho orgánom vyplýva určitý postup pre konanie z jeho stanov alebo iných interných predpisov však neznamená, že ide o administratívne konanie a vydanie rozhodnutia v rámci administratívneho konania a jeho vrchnostenského oprávnenia v rámci zákonom prenesenej alebo zverenej delegovanej pôsobnosti konať a rozhodovať vo veciach verejnej správy. Správnymi orgánmi môžu byť aj orgány záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, pričom sú nutné dve podmienky, a to, že im musí byť zákonom (nie však Stanovami alebo iným vnútorným predpisom) zverené rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, a taktiež musí ísť o rozhodovanie v oblasti verejnej správy. Rozhodovanie orgánov žalovaného o disciplinárnom opatrení uložených žalobcovi v predmetnom prípade však bolo zverené do kompetencie týchto orgánov žalovaného nie zákonom, ale Stanovami a Disciplinárnym poriadkom žalovaného - občianskeho združenia. V tejto súvislosti poukázal aj na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky k potrebe rešpektovania autonómneho priestoru občianskych združení, vyjadrený v náleze sp. zn. II. ÚS 413/09-35 zo dňa 8.4.2010. Z obsahu žaloby možno vyvodiť, že žalobca mal v úmysle podať správnu žalobu v zmysle § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a nie žalobu o preskúmanie rozhodnutia orgánu žalovaného v zmysle § 15 ods. 1 zákona o združovaní občanov v znení účinnom do 30.6.2016. Napriek tomuto úmyslu žalobcu, je však podľa názoru žalovaného žalobu žalobcu potrebné posúdiť podľa jeho obsahu. Z hľadiska obsahu nejde podľa žalovaného o správnu žalobu, ale o žalobu o preskúmanie rozhodnutia orgánu žalovaného v zmysle § 15 ods. 1 zákona o združovaní občanov v znení účinnom do 30.6.2016. Rovnaký názor zaujal aj Krajský súd v Prešove vo svojom uznesení sp. zn. 5S/45/2013-49 zo dňa 28.1.2015, ktorým vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie vecne a miestne príslušnému (bývalému) Okresnému súdu Bratislava II. V zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 1 C.s.p., resp. § 491 ods. 1 S.s.p. sa aplikuje princíp okamžitej aplikability a princíp justifikácie účinkov procesných úkonov, ktoré nastali do nadobudnutia účinnosti uvedených kódexov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zatiaľ čo do 30.6.2016 bolo na prejednanie a rozhodnutie predmetnej veci možné aplikovať ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, od 1.7.2016 aplikácia Správneho súdneho poriadku na prejednanie a rozhodnutie predmetnej veci už možná nie je. Vzhľadom na uvedené mal žalovaný za to, že na konanie a rozhodovanie nie je možné aplikovať ustanovenia Správneho súdneho poriadku (a súvisiacu rozhodovaciu prax správnych súdov) ako sa mylne domnieva žalobca, ale ustanovenia Civilného sporového poriadku a napadnuté rozhodnutie Odvolacej komisie SFZ č. OK/X/XXXX, zo dňa 21.10.2013 preskúmať výlučne vo vzťahu jeho rozporu so zákonom alebo Stanovami Žalovaného, keďže vec nepatrí do správneho súdnictva a v zmysle vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 413/09-35, zo dňa 8.4.2010 by mal štát rešpektovať v medziach zákonov prijatú vnútornú úpravu pomerov občianskeho združenia, vrátane úpravy postupu disciplinárneho konania vedeného orgánom občianskeho združenia proti jeho členovi za porušenie takto členovi stanovených povinností. Z uvedeného dôvodu sú námietky žalobcu týkajúce sa disciplinárneho spisu nedôvodné a súdne rozhodnutia, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje neaplikovateľné na predmetnú vec. Tento záver správne prijal aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku a keďže nezistil rozpor napadnutého rozhodnutia Odvolacej komisie SFZ č. OK/X/XXXX, zo dňa 21.10.2013 so zákonom alebo Stanovami žalovaného, žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný, reagujúc na tvrdenie žalobcu uvedené v závere odvolania žalobcu potvrdil, že písomnosť s názvom „žiadosť o písomné vyjadrenie k odvolaniu klubu 1. FC Tatran Prešov“ zo dňa 16.10.2013 je naozaj súčasťou disciplinárneho spisu žalovaného v predmetnej veci a Disciplinárna komisia SFZ ňou požiadala Legislatívno-právne oddelenie SFZ o stanovisko k správnosti postupu Disciplinárnej komisie žalovaného a ku skutočnosti, či podanie žaloby o zrušenie rozsudku Rozhodcovského súdu SFZ č.

XX/XX RS, zo dňa 3.6.2013 spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku do právoplatného skončenia konania má vplyv na rozhodnutie, Disciplinárnej komisie SFZ. Ide teda o interný dokument žalovaného, ktorý založil v disciplinárnom spise, keďže má vzťah k predmetnej veci. Z obsahu odvolania nemožno vyvodiť akým spôsobom by mal tento interný dokument spôsobovať nesprávnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku. Zároveň žalovaný uviedol, že disciplinárny spis v predmetnej veci (a tiež súdny spis) obsahuje aj ďalšiu písomnosť s názvom „Odpoveď k Vašej žiadosti o vyjadrenie k odvolanie 1. FC Tatran Prešov" zo dňa 17.10.2013, ktorou Legislatívno-právne oddelenie Slovenského futbalového zväzu oznámilo Disciplinárnej komisii Slovenského futbalového zväzu, že jej postup spočívajúci v uložení disciplinárneho opatrenia za nevykonanie rozhodcovského rozsudku je správny. Žalovaný mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, zákonné a náležite odôvodnené a odvolaciemu súdu ho navrhol potvrdiť a priznať mu voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že má za to, že pomerne rozsiahle vyjadrenie žalovaného, ktoré podľa svojho obsahu akoby malo za cieľ dopĺňať odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, resp. ide o snahu žalovaného až suplovať nedostatočné dôvody a právne nesprávne posúdenie vecí, z ktorých vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie. Tieto tvrdenia však podľa neho nemenia nič na dôvodnosti ním podaného opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, na ktorom zotrval a rovnako zotrval aj na svojom odvolacom návrhu.

7. Ďalšie vyjadrenia sporových strán už predložené neboli.

8. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. mája 2026; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie však odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

9. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol a v tej súvislosti rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania podľa úspechu sporovej strany. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj riadne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie

je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o potrebe vyhovieť žalobe ako dôvodne podanej v celom rozsahu. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

12. Predmetom prejednávanej veci je nárok žalobcu o preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia záujmovej samosprávy - žalovaného. Žalobca dôvodil, že postupom a rozhodnutiami orgánov žalovaného mal byť ukrátený na svojich právach uložením disciplinárneho opatrenia, ktorým bolo zastavenie pretekárskej činnosti A družstva dospelých ich futbalového klubu až do splnenia uloženej povinnosti. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v prvom rade správne uzavrel, že sa nejedná o vec správneho súdnictva a vec správne právne posúdil podľa § 15 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení účinnom do 30.6.2016, t. j. v čase podania žaloby na príslušnom súde. Konajúci súd zároveň vyhodnotil predložené listinné dôkazy, najmä sporné rozhodnutia orgánov žalovaného a správne uzavrel, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať bolo disciplinárne opatrenie mu bolo uložené v rozpore s internými predpismi žalovaného (disciplinárnym poriadkom žalovaného). Konštatoval okrem iného, že možnosť uloženia predmetného disciplinárneho opatrenia vyplýva z prílohy č. 2, článku 9 bod 1. disciplinárneho poriadku žalovaného a navyše žalobca nepreukázal, že by v čase uloženia disciplinárneho opatrenia bol vykonal rozhodnutie orgánu žalovaného (rozhodcovský rozsudok č.XX/XX/RS), prípadne, že by bola príslušným orgánom odložená vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Žalobca navyše priznal, že povinnosť uloženú mu rozhodcovským rozsudkom splnil až po zamietnutí jeho odvolania odvolacou komisiou SFZ. Z uvedeného vyplynulo, že v čase uloženia disciplinárneho opatrenia existovali dôvody na jeho uloženie vo vzťahu k žalobcovi, pričom takúto možnosť predvídal samotný disciplinárny poriadok a preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že uložené disciplinárne opatrenie bolo žalobcovi uložené za skutok, ktorý nevykazuje znaky disciplinárneho previnenia a uložené disciplinárne opatrenie je neprimerané. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že disciplinárne opatrenie uložené žalobcovi nebolo v rozpore s internými predpismi žalovaného, čo zároveň vyplynulo aj z rozhodnutia odvolacej komisie žalovaného. Rovnako bolo náležité aj právne posúdenie súdom prvej inštancie, keď na prejednávajúcu vec aplikoval najmä ustanovenia disciplinárneho poriadku (pozri najmä body 14. až 17. a bod 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Záver prvoinštančného súdu, že zo sporných rozhodnutí disciplinárnej a odvolacej komisie žalovaného vyplýva, na základe akých konkrétnych ustanovení disciplinárneho poriadku rozhodla a tieto rozhodnutia nemožno považovať za nezrozumiteľné a zmätočné, odvolací súd považuje rovnako za správny.

13. Odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd opätovne nezaoberal, nakoľko v odvolaní zotrval na všetkých argumentoch ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine konštatácie bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Skutočnosť, že žalobca sa nestotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými iba preto, že nezodpovedajú predstavám odvolateľa o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu.

14. Žalobca v odvolaní, v súvislosti s ústavným princípom právnej istoty, poukázal na závery rozhodnutia súdu v obdobnej veci vedenej bývalým Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 50S/1/2014, v ktorej súd v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.7.2025, č. k. 3Co/115/2023, žalobu zamietol a úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov (prvoinštančného i odvolacieho) konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia odvolacieho súdu (pozri najmä body 29. až 34.) je, najmä v súvislosti s vecnou príslušnosťou zrejmé, že: „...Vzťah žalobcu a žalovaného v prejednávanej spore je preto súkromnoprávnym vzťahom, a preto aj spory alebo veci jeho sa týkajúce, sú súkromnoprávnymi, a prejednávajú a rozhodujú ich súdy v civilnom sporovom procese podľa § 3 C.s.p. Nejde tak o vec patriacu do správneho súdnictva, o ktorej rozhoduje správny súd.“

15. K námietke odvolateľa týkajúcej sa toho, že súd prvej inštancie nemal k dispozícii pri rozhodovaní o veci disciplinárny spis, ale len akúsi jeho časť, či akési jeho „torzo,“ odvolací súd uvádza, že rovnakú odvolaciu námietku žalobca použil aj v uvedenom konaní a v tejto súvislosti je žalobcovi potrebné pripomenúť aj totožné odôvodnenie odvolacieho súdu v obdobnej veci. Návrhom žalobcu na predloženie zažurnalizovaného originálu disciplinárneho spisu sa zaoberal prvoinštančný súd aj v prejednávanej veci s tým, že predloženie neúplného spisu žalovaným nemá na závery ohľadom zákonnosti postupu orgánov žalovaného žiaden vplyv a to z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia komisii súd prvej inštancie posúdil ako vecne správne (neodporujúce príslušným športovo - právnym predpisom). Odvolací súd rovnako dodáva, že ani prípadné predloženie zažurnalizovaného úplného originálu súvisiaceho spisového materiálu týkajúceho sa rozhodnutia žalovaného by nič nezmenilo na vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu a tým na rozhodnutí odvolacieho súdu.

16. Odvolanie musí byť odôvodnené niektorou vadou konania či rozhodnutia uvedenou v § 365 ods. 1 C.s.p. Nepostačuje však citácia zákonom uvedeného dôvodu, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Žalobcom uvedené odvolacie dôvody nie sú dostatočne identifikované a aj pre absenciu ich konkrétneho zdôvodnenia mal odvolací súd za to, že ani jeden z odvolacích dôvod uvedených žalobcom v jeho odvolaní podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. neboli naplnené. Nakoľko teda žalobca v odvolaní neprezentoval žiadne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pričom subjektívna nespokojnosť žalobcu s napadnutým rozsudkom nemôže byť sama osebe dôvodom pre spochybnenie jeho vecnej správnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

17. Odvolací súd na dodáva, že odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ustanovením § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

19. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m. m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008].

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské

práva zo dňa 25.4.2002,

č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednoglasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

Strany sporu majú právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).